

Clubavond 18 november 2024

Gastcineast : Leo Janssen van de Filmclub Heist op den berg.

Leo Janssen is reeds van zijn 25 ste bezig met het produceren van films. Zoals de meesten van onder ons eerst met de pellicule en later overgestapt op video.

Het leeuwenaandeel van zijn films zijn reisreportages en korte documentaires .

Deze avond zal hij dan ook overwegend reisfilms en documentaires voorstellen.

Als eerste film, een ode aan zijn vader, nog op pellicule gefilmd en gemonteerd met als titel: “Marktkramer” schetst een prachtig beeld over de harde werkelijkheid van het marktkramers beroep en is werkelijk een zeer mooi en liefdevol document over het gezin waarin hij opgroeide en is dus werkelijk niet alleen een ode aan zijn vader maar tegelijkertijd een bedankje voor zijn ouders. Prachtig gemonteerd, met een goede geluidsbalans en met mooie camerastandpunten. Deze film van +- 1985 is een belofte voor wat nog komen gaat.

Maar nu gaan we “Spelen met stoom” , een korte reportage over de miniatuurtreintjes in het park van Turnhout.

Prachtige montage op muziek, met originele camerastandpunten, mooie en heldere fotografie en erg vlot gemonteerd. Kortom een aangenaam filmpje om naar te kijken en te genieten.

Wij blijven niet in België, maar richten onze blik op het verre Ladakh, een Hymalayastaat vlak bij Nepal.

Met “ Ohm mani padme hum” een Thibetaans Boeddhistische mantra die vrij vertaald betekend “ ik eer de parel in de lotus” wordt gebruikt om jezelf te bevrijden van een belemmerend ego.

Leo slaagt erin om met mooi gekozen beelden en met heel veel respect voor de mensen deze Boedistische levensfilosofie weer te geven. Prachtige close ups, die erg mooi verwerkt zijn in een goede montage. Een film die geen moment verveelt, en die een oprecht beeld geeft van de samenleving in de barre omstandigheden van het Himalaya hooggebergte.

We blijven in de documentaire en reportagesfeer, maar we trekken nu naar de andere kant van de wereld . In Indonesië bezoeken we het eiland Sulawesi, het leefgebied van de Toradja.

Met “ Het land van de levende doden” documenteert Leo ons de begrafenisrituelen van deze Toradja stam. De Toradja hebben hun eigen geloof , Christelijk gericht maar zijn omgeven door de grootste Islamitische gemeenschap ter wereld.

Met veel respect en met zorgvuldig uitgekozen beelden schetst hij hoe de mensen daar omgaan met de dood en hoe verschillend zij daar tegenover staan ten opzichte van ons.

Zeer informatief, met stabiele beelden, goed gekozen camerastandpunten en vlotte montage, maakt van deze film een beklijvende kennismaking met de cultuur van dit volk.

Goed commentaar en aangename achtergrond muziek vervolledigen deze reportage.

“Botswana, ontembare wildernis” is een op muziek gemonteerde kortfilm.

Alle elementen van een klassieke safari zijn in deze film verwerkt en zijn mooi gemonteerd.

Dit werk is een verfrissende kijk op een heel klassiek thema.

Puntje van commentaar: de beginbeelden met de waterval zijn niet echt scherp en schokkerig, maar vervolgens zijn de beelden van de door het riet varende boot adembenemend. Toch een zeer aangenaam intermezzo.

Na de pauze blijven we in Afrika. In “Op zoek naar water” volgen we de trek van olifanten in Botswana. Deze film heeft een eer goede klankband, erg goed gebruik gemaakt van Live geluid en aangenaam gemonteerd. De panoramische beelduitsnede zorgt voor een soort van cinemagevoel.

Prachtige goed uitgelichte en scherpe beelden zorgen voor een totaal ervaring.

En dan gaan we weer terug naar Indonesië, want met de film “Piepende manden” belanden we terug op de vulkaan Ljen.

De Caldera van deze vulkaan is 20 km breed en bevat een zwavelhoudend meer. Het water in het meer heeft een turquoise tint en is een van de zuurste meren ter wereld. Langs de rand van het meer wordt constant zwavel gewonnen in een omgeving van steeds opstijgende giftige zwaveldampen.

Van de zwavelwinning die alleen maar handmatig gebeurt heeft onze voorzitter enkele jaren geleden ook een film gemaakt met als titel “Voor een handvol roepies”.

Leo filmt hier ook weer op respectvolle wijze het zwoegen van de arbeiders/dragers die tweemaal daags in de krater afdalen om de zwavelbrokken te verzamelen en ze naar de verkoopplaats te brengen. De stukken zwavel worden in rieten manden op de schouders gedragen (tot 100kg) en het ritmisch piepende geluid van deze manden inspireerde Leo om voor die titel te kiezen.

Ook hier weer , mooie indringende beelden, vlotte montage , goede geluidsband , kortom een prachtfilm. Anekdotisch is dat zowel Leo als onze voorzitter hetzelfde jaar de beelden schoten op de Ljen.

Van de warmte naar de meer koelere gebieden, we brengen een bezoekje aan “ De laatste wildernis “ en daarvoor moeten we naar Alaska.

We krijgen een mooie korte impressie van Alaska , met beren en ander moois.

Mooie close ups, interessante camera standpunten en de grizzly beren zelfs met beperkt materiaal erg mooi in beeld gebracht.

Interessante montage, maar de gebruikte filmmuziek is soms toch wat te bombastisch.

De film verveelt niet en is erg vlot.

Als uitsmijter krijgen we van Leo nog een korte film. “ De beren van Katmai”.

Deels een kopie van de berenscenes van vorige film , maar Leo geeft er een ludiek tintje aan door de dieren met elkaar te laten communiceren.

Een beetje in de stijl van André van Duin met zijn “ animal crackers”.

Plezierig kortfilmje om de avond te besluiten.